

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 2. Desumpta ex cap. 11. lib. Genesis in quo describitur structura
turris babilonicæ, confusio ædificantium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

rediisset, fassus est: vidisse se in quiete Juvenem candidum, qui cum prehensâ manu ad compotatorum cœtum duxerit, jussu intueri eorum vultus, quos primò poculò immutari, & quò plus haulissent, eò deteriores fieri, tandemque in dæmones turpissimâ metamorphosi transire conspexerit. Eant ebrii ad speculum, intueantur se, quid aliud quàm belluarum species in se ipsis notabunt? hinc fertur: Platonem, suos discipulos admonere solitum esse, ut se ebrios speculo objicerent: fore enim, ut visâ sui imagine tam deforme vitium caveant. Non dispari de causa Lacedæmones filiis temulentos proponebant servos, ut eorum scœdò spectaculò correcti, à vinolentia abhorrerent. Disce ergo frænare appetitum, quem geris erga hunc liquorem.

Doctrina 2.

Desumpta ex cap. 11. lib. Genesis, in quo describitur structura turris babilonica, confusio edificantium.

Considera: **Q**uid tandem machinentur homines, ambitioni & vanæ N. 19.
gloriæ dediti? quomodo integris diebùs & noctibùs
desudent, ædificium honoris & magni nominis sibi erecturi. At ve-
rò ut illud vix erigere cœperint, experiri cogantur, quod superbis
Babilonicæ turris ædilibus obtigit: à morte enim, aut subitaneo ca-
su sinistrae sortis præventi, opus tantò labore erigi cœptum, aut jam
erectum relinquere debeant, expulsi in regionem damnationis æter-
næ, aut saltem miseræ temporalis. *Perdita vita homines ait Petrus Bles-
sens, ad Sac. Aul. se laboribus torquent, curis cruciant, expensis eviscerant.
Nonne figuram araneorum gerunt, quæ de suis visceribus telam texit, ut muscam
capiant vilissimam? quid est inanis gloria, quam venantur, nisi musca vilissima?*
Rufinus cum Arcadiò Imperatore Regnum administrans: cùm teste
Nicephorò lib. 13. c. 1. Hâc gloriâ non contentus, omnem move-
ret lapidem, ut solus imperaret, caput perdidit, antequam ei Diade-
ma imponeret: priusque abscissâ dexterâ per Urbem circa opificum
domos ambulare jussus, ambitionem suam pudendò elogiò fateri
debuit. Absolom stimulante fastu contra proprium Patrem assur-
gens, ut eum de Throno dejiceret regnaturus ipse, crinibus ex arbo-
re suspensus, & triplici lanceâ à Joab transfossus interiit. *O ambitio!
ambitientium crux! quomodo omnes torques?* exclamat S. Bernardus lib. 3.
C Confid.

Confid. Omnibus tamen places? nihil acrius cruciat, nihil molestius inquietat: nihil tamen apud miseros mortales celebrius. Dic quæso: an vel unam noctem quietam ducant? an vel unum bolum sine amaritudine gustent? quando audiunt promoveri alios, quasi tonitru tacti stupent, moerent, suam conqueruntur infelicitatem. En! quomodo abjectissima quævis servitia lubentè animò arripiant: quomodo adulentur mulierculis? aut infimæ sortis hominibus inserviant? quomodo magnos bonorum suorum thesauros profundant, sine ullo filialis observantiæ sensu parentes & propinquos amittant? scelera Principum laudent, subditorum virtutes taxent, reclamante conscientia. S. Augustinus refert lib. 10. de civit. Dei cap. 9. Romanos adeò militiæ deditos fuisse, ut ad insaniam usque sectandis castris inhiarent. Hujus autem phrenezeos causam existisse vanæ gloriæ & ampliandi Imperii appetitum, quem ceu stultitiam irridens exclamat: *Nonne in corporibus hominum satius est: modicam staturam cum sanitate habere, quam ad molem aliquam giganteam perpetuis afflictionibus pervenire, nec cum perveneris requiescere: sed quanto grandioribus membris, tanto majoribus agitari malis.* Utique non felicitas sed miseria est, velle semper subesse miseriis, quia semper crescere desiderat ambitiosus, atque mediante continuo labore pacem sectatur, quam tamen assequitur nunquam. Et quænam tandem felicitas illa, cujus gratiâ tantî tolerantur labores? annon amentiam sapit, apicem fortunæ in eo ponere, quod plebs alicui caput denudet? facta laudet? Dominum vocet? ô quàm multi osculantur illius dexteram, quam tamen detruncatam cupiunt: quàm multi fortunatum apprecantur diem, qui animò ipsi horam invident: quàm multi longam augurantur vitam, qui nihil optatius haberent quam ejus mortem. Cordialissimos multi se profitentur amicos, & inveteratam in pectore nutriunt inimicitiam. Quid juvat: Pallatium incolere, centum conclavia numerans, quando unò eodemque tempore non nisi unò frui potes? quid altus famæ proderit clamor, si dependet ab æmulis, qui illam sepelire student? quid proderunt aurò argentoque distinctæ vestes, si ex multò minùs arcent injurias temporum, quam ex vili crassaque materia confectæ? quid mensa, infinitis quasi ferculis onusta proderit, si venter tuus non est capax plurium, quam capere possit ventriculus miserrimi cujusdam hominis? hæc legens Christiane, vide: an non ambitio tua quoque dominetur in anima? si pro gloria Dei, pro animarum Salute labo-

labo-

laborandum, ò quàm lentâ manu id negotii arripis? at quàm celerî pede volas, quàm sedulâ manu desudas, si pro obtinenda gloria & laude hominum, pro impetranda quadam dignitate agitur?

Dòctrina 3.

Desumpta ex capite 12. Genes. in quo describitur Abrahami evocatio, ejus Peregrinatio & Raptus Sara.

Considera : **Q**Uòd paribûs Verbîs, quibûs olîm Abrahamum è patria evocaverat Deus, quemlibet Christianum evocet è perversa hujus Mundi vita. *Egredere de terra tua, inquit, relinquendô si non corporis gressibûs; saltem mentis affectibus terrena & transitoria bona, & veni per viam piæ Vitæ ad cœlestem Canaan.* Inopiam, quam patieris in rebus temporalibus amore mei spretis, aut in pauperes liberaliter distributis, refundetur uberrimâ spiritualium gratiarum & cœlestium consolationum segete. Quid ad hæc & his similia vocanti Deo respondes? nõnne differas de die in diem tam gratiosis obsequi mandatis? non tantum Abrahami mirabili exemplô ad celerem sequelam, quàm Salomonicis minis instigatus: *Non tardes converti ad Dominum, & ne differas de die in diem: nam diutius tardante te, citò veniet ira ejus. Eccles. 5.* Hæc tremenda monita haud dubiè cordi ducens Zachæus, ad primam Vocantis Magistri vocem festinus descendit: didicit inde: divinam vocationem tam punctualem esse, ut in puncto perdat gratia, cui non in puncto morem geramus; & hinc exclamat S. Ephrem Serm. 1, de pœnitent. *Sentis, quod ostium tibi apertum sit? festina priusquam occludatur: ignoras, quò cœlestis medius ostium medicine sue clausurus sit, festina igitur, ut cureris.* Lazarus defunctus inter obscuras sepulchri tenebras jam fœtens, vix exceperat vocem Christi, clamantis Joan. 11. *Et statim prodiit, qui erat mortuus.* Eâ celeritate mandatum exsequitur, ut ligatis adhuc pedibus & manibus, capiteque obvelatò se vocanti præsentem sisteret. **Q**uæso: cur non ante pedum ligamina abjecit? respondet S. Chrysologus, timuisse Lazarum, ne aliquantulum cunctandò, vocantis gratiæ foret injurius, & hinc in neglectæ observantiæ celeris pœnam iacere permetteretur in sepulchro, nunquam amplius resuscitandus. Mirandum planè, quòd Sapiente teste Eccles. 3. divina Providentia omnibus